

Bohoslužby v Zábřeze 15.dubna 2018

Lk 24,35-48

Milé sestry, milí bratři, co si máme počít s tím Ježíšovým vzkříšením? Už nějakou dobu se o něm můžeme bavit, můžeme ho rozebírat. Ježíš byl vzkříšen, to dosvědčují učedníci na cestě do Emauz, plačící Marie v zahradě i poněkud zaražený Petr. Ostatní jim věří, stejně jako jim můžeme věřit i my. To je ale jen jedna stránka mince. Ta druhá je zakrytá otázkou, co to vzkříšení pro člověka vlastně znamená? A zdá se, že kromě sdílení svědectví, učedníci nad tím asi i vcelku živě diskutují. Natolik živě, že jim až po chvíli dojde, že Ježíš je mezi nimi.

Otázka po vzkříšení je pro učedníky skutečně docela těžká. Svědectví Marie i dalších sice dávají tušit, že Ježíš je v nějaké podobě navštívil, setkali se s ním. Ale pořád tu zůstává otevřená otázka, co se odehrálo, co měli před očima, s čím se setkali. Lidský zrak i sluch mohou být někdy docela lehce oklamatelné. Navíc člověku nedá spát, když přesně neví, co se děje, s čím se to setkává.

Bezradnost učedníků nad vzkříšením vystihuje chvíle, kdy se Ježíš objeví mezi nimi. Osobní setkání je něco jiného než svědectví druhých lidí. Nad druhými se dá spekulovat, protože si člověk řekne, že má od události odstup, může vše vyhodnotit nezávisleji. Ale když najednou má zhodnotit, co sám vidí, je to jiná situace. A učedníci ji vyhodnocují, že mají před sebou ducha. Možná to vyznívá až trochu komicky. Po všech těch svědectvích, kdy slyšeli, jak Ježíš mluví, chodí, láme chléb, tak najednou místo radosti z jeho přítomnosti se třesou, že tu vidí ducha. Co to vlastně znamená? Proč si to myslí? Proč místo radosti Ježíš přináší zděšení?

Důvodem může být okamžik překvapení. Je zde z ničeho nic. Normální člověk projde dveřma, je to vidět a slyšet. Nedá se to přehlédnout. Když se ale jen tak z ničeho nic objeví, budí to úlek. Do značné míry to připomíná Ježíšovo chození po vodě. Také je náhle překvapil, když místo na lodi k nim dorazil po vodě, jako by to byl nějaký chodník. A učedníci byli úplně stejně zděšení, že vidí nějaký přízrak. Nepoznali Ježíše hned, protože ho takto nečekali. A to si myslím, že je

základní problém i tohoto zděšení. Marii se zjevil nečekaně, ale bylo to v zahradě, takže si jen nemusela všimnout jeho příchodu. Stejně tak ti dva na cestě do Emauz. Šli, povídali a nevšimli si dění kolem. Ale tady je to něco jiného. Jsou v domě, tady nejde si nevšimnout. A nebo přeci jen ano? Zkusme se na tu událost podívat jiným pohledem, vezměme si to napětí mezi zaujetím učedníků a Ježíšovým příchodem. Nečekanost může velice úzce souviset s nepozorností. Debata o tom, jakým způsobem je vzkříšený, zkrátka nedovolila postřehnout, že tento vzkříšený Pán není jen předmět debaty, ale je uprostřed nás, je součástí tohoto našeho kruhu. Jakoby tímto tajemným příchodem mluvil i k nám a našim debatám, rozhovorům. Tolik zaníceně o Ježíši debatujeme, že nám unikne to podstatné – je mezi námi. A ve chvíli, kdy si to uvědomíme nastává zděšení.

Podle některých rukopisných variant si ho vlastně všimli až ve chvíli, kdy jim řekl: „Pokož vám.“ To je také případné. Skoro by se dalo říct, že církev je vylekána, když uprostřed debat o Ježíši zazní jeho slovo. Neví si s ním rady, přijde ji jako něco cizího. Ono to můžeme dokonce vztáhnout i do svého osobního života. Přemýšlíme v něm o Ježíši, což je přirozené, je to normální. Ale stejně jako mezi učedníky i k nám přijde nečekaně, tak nějak mimo naše plány a představy, což nejen překvapí, ale právě i vyděsí. Člověk znejistí, protože neví, na čem je. Slyším skutečně Ježíše, nebo se jedná o nějaký přelud? Nezapadá to do mého vnímání Ježíše, ale to ještě nemusí přece nic znamenat. Právě naopak. Může to být odpověď na mnohé otázky, které se člověku derou na mysl a neví si s nimi rady. V tom zděšení učedníků totiž právě ty odpovědi přicházejí. Podobně jako kdysi na té lodi, Ježíš ujišťuje, že je to skutečně on. Na lodi byl důkazem krok víry apoštola Petra, když se na Ježíšovo slovo vydal také kráčet po vodě. Zde je důkazem jeho skutečné přítomnosti možnost dotknout se jeho ran, dotknout se jeho samotného. Jestliže tedy učedníci pochybovali, jak to s tím vzkříšením vlastně je, nacházejí odpověď v tom, že Ježíš má to samé tělo, které bylo přibito na kříži. Není duch, ale je tělo z masa a kostí. Můžou se ho dotknout, dokonce s ním můžou stolovat.

Ono je to svým způsobem jednoduché. Do těla, které bylo zbito a mrtvé, vrátil Bůh život. Sami často vymýšlíme mnoho konstrukcí, jak to nejlépe vysvětlit, aby přeci jen byl otupen hrot mezi všeobecnou zkušeností člověka a tímto Božím činem. Ale právě to otupování hrotů, ty snahy vysvětlit to nějak jinak, po svém, ty nás přivádí do situace, že Ježíšova přítomnost je najednou nečekaná až děsivá. Bůh přeci dává život, je to jeho duch, který oživuje naše tělo. Proč tedy pro vzkříšení vymýšlet něco jiného, nějaké nové formy existence? To do Božího plánu nesedí. A Ježíš na to sám upozorňuje. Když se ještě učedníci tak nějak vzpomínají z šoku nad jeho náhlou přítomností, odkazuje se k předpovědím svého utrpení. Toto jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi. To, čeho jste nyní svědky, je naplnění slova, které bylo dáno. Boží Syn bude ukřižován, zemře a třetího dne zase vstane z mrtvých. Toto zmrtvýchvstání je Boží odpovědí na krutost kříže. Ale zároveň je i potvrzením toho, oč v tomto kříži Bohu šlo. Prázdný hrob není dokladem zadostiučinění Ježíšově spravedlnosti, není to šťastný konec hrdinného příběhu. Je to svědectví Božího díla s člověkem.

Když Ježíš učedníkům poví, že se naplnilo slovo, které jim řekl, otevřel jejich mysl, aby porozuměli Písmu. To je důležitý krok. Tomu, co se nyní odehrává lze porozumět, když člověk pochopí slova Písma. Tedy žádné porozumění přirozeným či nadpřirozeným jevům, žádné sondy do jiných rozměrů světa a světů, ale zkrátka pochopení slova Písma. Kříž a prázdný hrob, stejně jako Ježíšova přítomnost v jeho skutečném těle, to všechno souvisí s odpuštěním hříchů. Toto odpuštění je klíčem obnovy Božího stvoření. Proto také není potřeba vidět v Ježíšově vzkříšení vstup do něčeho zcela nového, doposud neznámého. Ona je to obnova toho, co Bůh stvořil. A člověka stvořil jako tělo z masa a kostí. Spekulovat o tom, že vzkříšený Pán je jen nějaká projekce, nějaká občas se zhmotňující substance, to znamená popírat skutečnost Božího díla. Vykoupení se přeci týká člověka jako takového nikoliv očištění jeho idee. Právě takovéto vzkříšení je tedy potřeba zvěstovat. Vzkříšení, které je skutečností a nejen divadlem, krásným příběhem stojícím mimo tento náš svět. Vzkříšení se týká tohoto našeho světa, našeho života, naší existence, jak byla stvořena a jak ji sami dobře známe. Nezapomínejme, že to, co nyní vidíme jako přirozené, je důsledek pádu člověka, důsledek zřeknutí se toho, co při stvoření bylo přirozené před Bohem. Člověk byl stvořen k věčnému životu, že umírá, je důsledek hříchu. Vzkříšení tohoto skutečného těla je pak poražením smrti a tedy i poražením moci hříchu. A právě to se odehrává v díle Ježíšově.

Setkání s Ježíšem jako vzkříšeným Pánem je tedy důležitý okamžik v lidském životě. Jak vidíme na příkladu učedníků, může skoro až vyděsit, protože přichází nečekaně, nezvykle. Je ale zlomem, při kterém se otevírají člověku souvislosti jeho života a Božího díla. V Ježíšově vzkříšení se nám všem připomíná Boží moc, která zasahuje do lidského života. Někdy poněkud nenápadně, někdy trochu rázněji. Vždy ale vede k určité proměně smýšlení a jednání. Podobně jako u učedníků. Ježíš s učedníky mluví o zvěstování a o tom, že jsou toho všeho svědky. Setkání se Vzkříšeným Pánem je pozvání ke svědecké službě. Jsme svědky toho, že Ježíš je živý a přichází k nám, je živý a setkává se s každým člověkem. Jeho slovo mění naši situaci, můžeme vyznávat své hříchy a přijímat jejich odpuštění. Můžeme poznávat, že oběť na kříži očišťuje i každého z nás.

Co znamená vzkříšení pro náš život? Je to naděje, ke které se můžeme upínat. Možná nám dává zabrat, když se jí snažíme porozumět. Ale je to výraz Boží moci, které kolikrát ani moc rozumět nemusíme, stačí, když ji uvěříme a přijmeme. Když jsem se kdysi setkal s Ježíšem jako Vzkříšeným Pánem, nebyl jsem schopen slova. Nebyl jsem schopen si ani moc vysvětlit, co se vlastně stalo. Jen jsem pochopil, že na mnoho věcí je zbytečné se ptát, protože odpověď by stejně nic neřešila. Mnohem důležitější je naslouchat Ježíšovu slovu. Protože nikoliv nalezení odpovědí na naše otázky, ale setkání se Vzkříšeným Pánem nám otvírá mysl pro porozumění slovům Písma. A v něm asi nenajdeme odpověď na to, jak se Ježíš najednou ocitl v mém životě, ale jistě se dozvíme proč a co s tím můžeme dělat.

Pane Ježíši, přicházíš náhle a nečekaně, možná nás tvá blízkost dokáže vyděsit. Ale víme, že

neděle 15.dubna 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:43 -

tvůj příchod nám přináší pokoj. Prosíme, dej nám, ať v setkání s tebou nacházíme smysl a posilu pro naše jednání.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }